

Saa om, at Thinget til 2den Behandling maa blive enigt om at holde sig til Statsrevisionens Indstilling. Det er Noget, vi, saavidt mig bekendt, altid have gjort, saalænge Rigsdagen har bestaaet, at dette Thing har holdt sig til sine to Revisoreres Indstilling, og da denne Indstilling er sket i Forening med de andre Revisorer, ser jeg især ikke nogen Grund til at forlade dem denne Gang. Dette „passerer“, som man ikke synes om, har jo havt en ganske anderledes værre Betydning i gamle Dage end nu. Nu under de nærværende Forhold tror jeg, at Alle kunne være tilfredse med, at der siges: Dette kan passere. Naar man denne Paategning, siger man: Tak skal De have, og sætter sig ned.

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Bloug) begjærede Ordet. Jeg haaber, at det ærede Medlem, naar han faar Ordet, ikke vil følge den ærede sidste Taler i de forøvrigt saa tiltrækkende Bemærkninger, som det ærede Medlem fremkom med, idet de, om end de ikke laa helt udenfor Sagen, dog ifkun kunde siges noget udvortes at vedrøre den.

Bloug: Ja, jeg vil dog tillade mig at gjøre nogle Modbemærkninger imod den ærede Talers Udbrud, dengang jeg bad om Ordet. Han troede, at jeg vilde forsvare Pressen imod ham, men det er ikke Tilfældet. Jeg giver ham fuldstændig Ret i hans Angreb. Det er vist, at vor Presse bliver smaaligere og smaaligere i alle sine Meddelelser, men jeg synes oprigtigt talt, at den derved ikke adskiller sig synderlig fra den øvrige europæiske Presse og navnlig ikke fra Pressen i det Land, som det ærede Medlem holder saa meget af, og hvis Litteratur, Kunst og Liv i det Hele og hvis Sprog han er en saa varm Ven af og har anbefalet her i Thinget, nemlig Frankrig. Den franske Presse gaar ind paa de allermindeste Anliggender af Folks private Liv, og saa vidt er vi dog ikke komne her i Landet. — Det, jeg vilde bemærke, er, at jeg indrynmer, at da man i sin Tid stræbte efter at faae Frihed her i Landet, haabede man, at man derved skulde undgaa en hel Del af den Smaalighed i Administration og Statshusholdning, som man tidligere var vant til. Jeg har engang af en hviistaaende Embedsmand faaet meddelt en Fortegnelse over, jeg tror 14 eller 17 Regjerings skrivelser, som vare veglede i Anledning af, at man engang havde betalt 2 Skilling for meget i Bompeng! Men vi ere især med at synke ned i det samme Dynd, og det er en ganske simpel Følge af, at vi ikke kunne udrette Noget med den Frihed, vi have faaet. Vi komme ingen Vegne, kunne Intet udrette, vi sidde

Naar efter Naar og arbejde, men bringe Intet i Stand. Og jo længere vi sidde paa denne Maade, desto smaaligere blive vi, og desto dybere gaa vi ned i de usleste Bagateller, der angaa Staten, i Stedet for at gjøre Noget for vort Folks og Lands Bedste.

Fallefen: Det var kun aldeles spøgefuldt, jeg sagde: Der kommer Pressen! Jeg mente: til min Assistance. Men i Anledning af, hvad det ærede Medlem sagde om Frankrig, vil jeg kun svare, hvad det ærede Medlem maa indrømme mig Rigtigheden af. Her hjemme ere vi en lille Familie, vi kjende Alle hinanden, og derfor er det saa særdeles uheldigt med alle disse Historier i Aviserne. I Frankrig er det ligegyldigt om Madene meddele, at Mademoiselle den og den er bleven bortført inat; der er kun saa Menneker, der veed, hvem Mademoiselle den og den er iblandt Paris' to Millioner Menneker; vi derimod i vor lille Kreds, vi kjende hinanden saa godt, at vi skulle være dobbelt saa diskrete, som vi ere. Jo mindre et Samfund er, jo mere det nærmer sig til at være een Familie, jo mere retiré og tilbageholden bør man være med alle den Slags Ting, der ikke vedrøre Offentligheden.

Bloug: Man burde være saaledes. Deri har det ærede Medlem Ret. Men hvis det ærede Medlem vil undersøge Tilstanden, vil han finde, at jo mindre en mindre By bliver, desto mindre iagttager man den Regel, som han anbefaler.

Ordføreren (Rump): Det ærede Medlem fra 4de Kreds (Fallefen) anbefalede, om ikke i Formen saa dog i Realiteten, det af Mindretallet stillede Forslag, idet han til Sjette derfor anførte, at man skulde følge den samlede Statsrevision, og det uagtet han maatte føie til, at der var Et og Andet, som han misbilligede. Saavidt kan jeg ikke gaa. Man vil dog ikke forlange af Udvalgets Ordfører, at han skulde begrunde og forsvare Noget, som han ikke billigede. Jeg kan heller ikke anerkjende Rigtigheden af den Sætning, som det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, at man nødvendigvis, forsaavidt Statsrevisionens Medlemmer vare blevne enige, skulde holde sig til deres Indstillinger. Det er selvfølgelig Noget, man maa være i høi Grad tilbøjelig til at gjøre; og det har Flertallet ogsaa været; selve Betænkningen bærer Vidnesbyrd derom, nemlig forsaavidt angaar det andet Indstillingspunkt, idet vi netop ved dette have søgt at følge Statsrevisionen saameget som muligt, uagtet det fra vort Standpunkt vilde have været naturligare at have valgt en anden Form. Det